

[Camrø]

sker ganske enkelt ikke, at andre partier skal have mulighed for at sætte sig ind i ændringsforslagene. Man har en inderkreds, som skal tilfredsstilles af disse forslag, men man ønsker ikke en analyse og kritik i fuld offentlighed, og det forstår vi så godt.

Over den ændringsforslagsbunke, fremskridtspartiet fremlægger, hviler der et mærkelig uvirkeligt og urealistisk skær. Tror man da for alvor, at man er i stand til at få et samfund som det danske til at fungere, hvis man nedskærer det offentlige indsats så voldsomt som foreslået? Tror man virkelig, at det mindretal, som fremskridtspartiets vælgere for slet ikke at tale om fremskridtspartiets magthavere udgør, ville kunne styre et samfund, hvor både flertallet og en lang række anderledestænkende mindretal var trådt under fode?

Til dem, der tror, at fremskridtspartiets ændringsforslag kun ville betyde justeringer af det samfund, vi kender, vil jeg have lov til at sige, at gennemførelsen af den samling på 1.200 ændringsforslag, vi i dag ser fra fremskridtspartiet, drastisk ville kuldaste Danmarks status som en højt udviklet humanistisk og social velfærdsstat. Denne politik ville ikke blot ødelægge tilværelsen for en række mennesker, som befinder sig i en svag økonomisk og social situation, men den ville også skabe en omvæltning og et opbrud i samfundet, som også ville ramme det mindretal, som fremskridtspartiet endnu kan få til at tro på sin usympatiske, reaktionære og naive politik.

Ser man på den samlede virkning af fremskridtspartiets ændringsforslag, er resultatet ganske chokerende. Summen af udgiftsnedskæringerne er på 43,7 mia – mia – kr. Ser man på den umiddelbare virkning på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet, betyder det, at man stort set vil have et balanceret budget, hvorved den aktivitetsfremmende virkning af statsfinanserne beskæres. Det er simpelt hen sabotage mod beskæftigelsen, sabotage mod erhvervslivet, sabotage mod al sund fornuft.

Desværre er der nok ikke så mange uden for folketinget og centraladministrationen, der indser, hvad det egentlig er, der foreslås, og vi vil også i dag og i de kommende dage få en syndflod af tågede teorier om, hvorfor fremskridtspartiet mener at deres ændringsforslag har en helt anden virkning, end alle andres bedømmelser siger de har.

Vi kan kun sige, at det efterhånden keder os usigeligt, og vi afviser hele dyngen af ændringsforslag, ligesom vi afviser den holdning, de er udsprunget af. Den er ikke realistisk, og den er ikke sympatisk.

Det konservative folkeparti stiller også i år et meget betydeligt antal nedskæringsforslag, om end de er på mindre end 10 pct. af fremskridtspartiets ændringsforslag, nemlig 3,8 mia kr. Nedskæringerne rammer offentlig servicevirksomhed, udviklingshjælp til fattige lande – tilskuddene til tosidet samarbejde med udviklingslandene beskæres f. eks. med næsten $\frac{1}{2}$ – og sociale udgifter.

På plejehjemsområdet foreslår man tilskuddene nedsat med 300 mill. kr., og man siger bl. a. i bemærkningerne til ændringsforslaget, at driften af plejehjemmene må kunne billiggøres. Det er svært at udrage netop den konklusion af den seneste tids plejehjemsdebat, og vi er ikke enige.

Også på uddannelses- og kulturområdet kommer en sort hånd frem. Lad mig fremhæve, at det konservative folkeparti vil beskære støtten til elever på folkehøjskoler, landbrugsskoler og husholdningsskoler med 15 mill. kr., man vil nedsætte anlægsudgifterne på Panuminstituttet med 40 mill. kr., skønt det er velkendt, at byggeriet her allerede er reduceret, og at en yderligere nedskæring ville gøre hele anlægget uanvendeligt til formålet.

At man ikke rigtig har forstået den fremherskende idé i moderne sundhedspolitik, at der skal forebygges for at mindske helbredelsesbehovet i fremtiden, viser de konservative med ændringsforslag om nedskæring på statens levnedsmiddelinstitut, som vil sætte instituttet ud af stand til at opfylde levnedsmiddellovens krav. Det samme gælder ændringsforslaget om en nedskæring med $\frac{1}{4}$ af arbejdstilsynets driftsudgifter. Den indsats, der ydes på disse områder, kommer mangefold igen, og jeg finder disse besparelsesforslag meget uigennemtænkte.

En stor besparelse forestiller de konservative sig på pris- og lønreserven, hvor man vil nedskære med ikke mindre end 800 mill. kr. Beregningen af dette tal forekommer meget luftig, i hvert fald er finansministeriet uenig i, at det skulle kunne fremkomme som følge af de øvrige konservative besparelsesforslag.

Budgetreguleringskontoen forestiller de konservative sig nedskåret med næsten 2 mia